

DLXXXVII

Clar que no a tothom, però sí a molta gent, haurà frapat una nova publicada arreu dels diaris i en lletra negreta, anunciant un descobriment sensacional a Egipte amb motiu de les excavacions a la tomba de Chefren, fill d'aquell Chefren autor de la piràmide del seu nom.

Les coses d'Egipte—de l'Egipte antic, s'enten,—són moltes vegades i amb escreix, tractades amb un aire de misteri i ocultació que deixen perplexe, si no fan riure. Vegi's la llegenda de la mort misteriosa que assoleix a cada un dels que intervingueren en la descoberta del sarcòfag de Ton-Ank-Amon. La premsa sembla que pren gust a remarcar la ff d'aquestes vides, recordant allò de la picada de l'escorpi i de la desaparició d'un membre de la missió franco-anglesa que portà a cap el descobriment. Aquesta vegada, en anar a retirar la llosa del pou funerari on jeu Chefren fill, a un obrer li pegà la mania de matar a un altre i, què sabem nosaltres del garbuix que es produí, segons deixen entreveure els diaris!... Però, això sí: la descoberta ha estat sensacional; tant, que hom no la pot conèixer encara fins que oficialment la conegui el govern egipcià.

No ho negarem; però insistim en que totes les coses de l'antigor en aquell país són malauradament tractades com si fossin sota el domini de la màgia, del joc de mans i del funambulisme, quan en realitat no tenen altre misteri que el pes del temps damunt d'elles. L'Egipte, estudiat d'aprop (la nostra persistent predilecció), és en totes les seves manifestacions la mostra palesa de la naïvitat i trivialitat primitives. En el seu caire artístic, les formes plàstiques no tenen res d'enigmàtiques i són el reflexe d'una mentalitat en vies de formació. En l'ordre social la legislació egipciana és el fonament pur i de sentit comú de totes les elucubracions postres. En l'aspecte religiós, la magna concepció de la divinitat és l'estricta antropomorfisme. Com altres vegades hem dit, si les religions han perdurat no ha estat gràcies als dogmes inassequibles, sinó a la part antropomòrfica que les vesteix i els egipcians apreciaven exclusivament aquest aspecte de la divinitat i l'infiltraven en els més lleus detalls de la vida llur.

Ens sembla que a l'home actual, fet de complicacions i estilitzacions, el que li torna misteriós l'Egipte és el que ell

hi vol posar de misteri, puix les pedres milenàries i les tombes profundes no tenen sinó el deix d'un concepte clar de la física i la climatologia d'aquelles contrades del món, bressol de la civilització i encara avui símbol de la civilització.

L'ALTRE

Bogeries del cor

*Quin perfum!
Quin bany d'efluvis de rosa!
Quin perfum
dins la cambra silenciosa
mitja llum!*

*L'infant dorm
amb un somni a cada galta;
l'infant dorm
i l'amor encara canta
—Non... fill... non...*

*Joguineig
de dolceses mel-rosades;
joguineig
de paraules apagades;
cascadeig.*

*Mig somriu,
mentre el cor somnia i resa;
mig somriu;
envaïda de tendresa
canta i riu.*

*Nit entrant
—llagimeig d'argent a fora;—
nit entrant,
la barqueta gronxadora
no es mou tant.*

*Bell moment!
Calla tot, la nit respira.
Bell moment!
El nin dorm, la dona el mira
dolçament.*

*Talla el son
l'esclat foll d'una besada;
talla el son,
i la mare esbojarrada
riu i canta altra vegada
—Non... fill... non...*

JAUME LLACUNA

M. Lassús i Pecanins

ARQUITECTE

Pi i Margall, 25 - Tel. 230

Granollers

L'home pedant

Hi ha un home que freqüentment exposa la seva pedanteria personal. Aquell que tot prenent café amb llet, es mira per tots quatre costats la seva personalitat en un mirall del mostrador en un bar qual-sevol; l'altre que us nega una salutació, perquè aquell dia ha estrenat un vestit molt escaient o bé el que ha fet una conquesta de més o menys i encara el de més enllà, que sap que és un esquinça cors entre l'element femení. Són casos de pedanteria personal, i no hi ha res a dir.

Ara bé. Ultra aquests casos personalíssims d'home pedant, que són fets en nom propi i que fins aquí desacrediten el mateix interessat, n'hi ha uns altres de pitjors que la major part de vegades són fets en una col·laboració forçada. I, com a mostra, fixem-nos en els dos esdeveniments artístics que s'han produït en pocs dies i dels quals són protagonistes dos artistes de casa.

Discutireu l'exposició de Francesc Serra i, apart les lloances que us en puguin fer—i que, naturalment, són d'agrair—surt la pedanteria aquella que us deia abans: *Si; jo ja li vaig dir: Escolta Serra...* O bé: *He pres una cervesa amb ell al bar tal...*

Parleu de l'obra d'En Ruera i succeeix el mateix. *He trobat En Ruera. En Ruera va dir-me.* I així per l'estil.

L'home pedant fa veure que es tracta de tu amb el músic o amb el dibuixant, i us retreuen mil anècdotes i facècies i fins i tot corredories que havien fet amb ells.

Naturalment que de tot això en té una mica la culpa el to publicitari, la premsa, que aboca pel broc gros—amb raó segurament—els elogis als artistes, i sembla que el dir que havien jugat amb ells o que es tracten de tu molt amistosament amb En Serra o amb En Ruera, els dona una personalitat que no tenen.

Mentre en Serra o en Ruera treballaven pel nom que ara s'han fet, aquest home pedant els coneixia perquè l'un era un músic que ho feia molt bé i l'altre un dibuixant que pintava dones nues...

La salutació que abans distretament els negaven, ara la fan valer perquè els dona to i perquè els que l'acompanyen puguin obrir la boca ingenuament, de veure que té tan belles amistats.

Així, en diferents aspectes, trobareu l'home pedant a cada pas..

Deixant apart el pedant personal que creu tenir sex-appeal com aquell del davant del mirall, i l'altre de cos d'atleta i tipo gentleman, que us els trobeu fins en el plat de l'escudella...

JOAN VERNET